

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/266/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213209306
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1213209306.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: F. A. G., X., narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom: E. XX, B., zastúpený: JUDr. Rudolf Adamčík, advokát, so sídlom: Liptovská 2/A, P. O. Box 67, Bratislava, proti žalovanému: STAR production, s.r.o., so sídlom: Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 890 851, zastúpený: IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., AK, so sídlom: Šoltésovej 2 Bratislava, IČO: 36 854 808, o ochranu osobnosti a zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, na odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. februára 2017, č.k. 20C/73/2013-292 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. marca 2017, č.k. 20C/73/2013-303, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. februára 2017, č.k. 20C/73/2013-292, v napadnutej časti potvrdzuje.

II. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. marca 2017, č.k. 20C/73/2013-303 potvrdzuje.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 14.02.2017, č. k. 20C/73/2013-292 zaviazal žalovaného strpieť zverejnenie ospravedlnenia v periodickej tlači s celoslovenskou pôsobnosťou na náklady žalovaného v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie moderátorovi A. G.„Ospravedlňujeme sa pánovi moderátorovi A. G. za nepravdivé informácie o jeho pôsobení v Slovenskom rozhlase, ktoré sme zverejnili v článku „. O. teda V. (I.) F.?.“ V. Č. Q. Č.. XX-XX/XXXX. Súčasne sa ospravedlňujeme za zverejnenie znevažujúcich výrokov o osobe pána A. G., predovšetkým výrokov „(zvlčilá) minulosť, „roky krutovlády“, „chrapúnsky privlastnil“. „obyčajný pokrytec“, „sebaobdivujúci narcis“ a „krutovládca A., takisto v článku „. O. teda V. (I.) F.?.“ V. Č. Q. Č.. XX-XX/XXXX. Tieto nepravdivé informácie a znevažujúce výroky sú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti pána A. G.. Spoločnosť STAR production, s.r.o. bývalý vydavateľ týždenníka Q.; s tým, že náklady na takéto zverejnenie nesmú presiahnuť sumu 500 €.Vo zvyšku žalobu zamietol a právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 28.03.2013 (po zmene petitu žaloby dňa 16.02.2016) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť strpieť zverejnenie ospravedlnenia vo vzťahu k žalobcovi v periodickej tlači s celoslovenskou pôsobnosťou na náklady žalovaného, ktoré nesmú presiahnuť sumu 500,- €. Zároveň sa domáhal aj zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- € a náhrady trov konania. Žalobu

odôvodnil tým, že týždenník „.., ktorého vydavateľom bol žalovaný, v č. XX-XX/XXXX uverejnil článok pod názvom „. O. teda V. (I.) F.?“, ktorý obsahoval nepravdivé informácie a difamujúce výroky vo vzťahu k osobe žalobcu v spojitosti s jeho pôsobením v Slovenskom rozhlase. Uverejnenie týchto nepravdivých informácií a difamujúcich výrokov v súvislosti s uvedeným článkom má povahu hrubých neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, pričom svojim znevažujúcim charakterom v značnej miere znižujú česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti.

3. Žalovaný k žalobe uviedol, že článok bol reakciou na internetový príspevok žalobcu na webovej stránke N..E..sk, ako aj diskusné príspevky vzťahujúce sa k tomuto blogu. Pri článku bol zverejnený aj diskusný príspevok vzťahujúci sa na blog, ktorého autorom je A. Q.. Informácie prevzal a ďalej ich šíril s ústavnou slobodou rozširovania získaných informácií, pričom tieto boli a naďalej sú verejne dostupné na predmetnej webovej stránke. Autorka príspevku nie je zamestnankyňou žalovaného, tak pasívne legitimovanou v tomto spore je práve autorka príspevku. Príspevok je zverejnený nielen v článku, ale aj pri blogu, z čoho vyplýva, že k informáciám zverejneným v príspevku bol širší prístup ako k samotnému článku. Z článku vyplýva, že je reakciou na blog, pričom hodnotiace úsudky sú prejavom výkonu práva kritiky, ktoré je súčasťou slobody prejavu. Z článku nemožno vyvodiť, že bol zverejnený úmyselne v rozpore so zákonom, rovnako tak z neho nevyplýva dubiozna pohnútko, či snaha škandalizovať alebo znevažovať žalobcu. Žalovaný dodal, že nakoľko k zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo, tak nemohol žalobcovi vzniknúť ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. Súd prvej inštancie k námietke pasívnej legitimácie žalovaného uviedol, že ak žalobca vidí zásah do svojich osobnostných práv práve vo zverejnení článku, tak sa ochrany svojej osobnosti musí domáhať proti tým subjektom zásahu, ktoré takéto informácie šíri, resp. proti tým skutkovým tvrdeniam, či neoprávnenej kritike, ktoré takto boli zverejnené. Nakoľko žalovaný prevzal a zverejnil informácie obsiahnuté v článku, tak prebral plnú zodpovednosť za obsah zverejnených informácií, a teda v predmetnom spore je pasívne legitimovaným subjektom. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že proti žalobe na ochranu osobnosti sa nemožno úspešne brániť tým, že žalovaný len šíril informácie, ktoré sám počul (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.09.2003, sp.zn. 28Cdo 1410/2002).

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. V tomto konaní nebolo sporné, že žalovaný v týždenníku Q., ktorého bol vydavateľom, uverejnil v čísle XX-XX/XXXX dňa XX.XX.XXXX článok s názvom „. O. teda V. (I.) F.?“. Obsah článku bol o žalobcovi. V úvode tohto článku boli uvedené úryvky z blogu žalobcu. Ďalej tento článok obsahoval tvrdenie bývalého zamestnanca Slovenského rozhlasu vo vzťahu k žalobcovi a úryvky z príspevku A. Q. vzťahujúcej sa k blogu žalobcu. V pravom hornom rohu na strane 17 bola uverejnená fotografia predmetného príspevku A. Q.. Žalobca sa žalobou domáhal ochrany osobnosti z dôvodu, že tento článok obsahoval nepravdivé informácie a difamujúce výroky vo vzťahu k jeho osobe. Súd prvej inštancie vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu považoval predmetný článok za neprimeraný, pričom jeho zverejnením skutočne došlo k zásahu do občianskej cti, čoho dôsledkom bolo verejné zneváženie osoby žalobcu. V posudzovanom článku išlo o kombináciu skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, pričom označenia ako „. A. „. I. F. a ostatné vyhodnotil súd prvej inštancie ako negatívne, difamujúce, keď zároveň nebolo preukázané, že tieto majú základ v objektívnych skutočnostiach, a teda predstavujú neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Pravdivosť týchto tvrdení uvedených v článku nebola potvrdená ani jednotlivými svedeckými výpoveďami. Súd prvej inštancie mal za to, že dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti bola znížená, keďže k zásahu došlo tlačou, celoštátne distribuovaným časopisom vychádzajúcim vo väčšom náklade, pričom v tomto prípade postačovalo aj preukázanie skutočnosti, že mu bola znížená vážnosť a dôstojnosť v obci, kde sa trvale zdržiaval, žil, mal sociálne či rodinné väzby, čo potvrdila aj svedecká výpoveď manželky žalobcu. Zároveň mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca predmetným článkom utrpel aj v pracovnej sfére, keď zo svedeckej výpovede F. O.Š. vyplýva, že odložil spoluprácu na plánovanom projekte so žalobcom, práve kvôli predmetnému článku a svedok F. Q. uviedol, že je pravdepodobné, že žalobca bol z finálového kola na post riaditeľa siete jazykových škôl vyradený práve na základe predmetného článku. Súd prvej inštancie teda mal za to, že boli splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany osobnostným právam žalobcu. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetné informácie o žalobcovi uverejnené v článku sa nezakladajú na pravde, pričom článok obsahoval nielen úryvky zo žalobcovho blogu a príspevku k nemu, ale aj informácie získané z iných zdrojov. Žalovaný v konaní nepreukázal, že boli predmetné informácie pred ich uverejnením overované a ani to, že sa snažil žalobcovi dať priestor, aby sa k týmto informáciám vyjadril, a podľa názoru súdu prvej inštancie bolo aj v prípade uverejňovania článkov, resp.

informácií v bulvárnej tlači potrebné dodržiavať „novinársku etiku“. Jednotlivými svedeckými výpoveďami bývalých spolupracovníkov žalobcu boli tvrdenia uvedené v predmetnom článku o žalobcovom pôsobení v Slovenskom rozhlase vyvrátené a jedine svedkyňa A. Q., ktorá bola aj autorkou diskusného príspevku, vo svojej svedeckej výpovedi poukázala na negatívne správanie žalobcu, avšak jej svedeckú výpoveď nepovažoval súd prvej inštancie za objektívnu. Rovnako neprihliadol ani na výpoveď svedkyne F. Q., ktorá pôsobila v týždenníku Q. ako šéfredaktorka od roku 2011-2013. Poukázal na nelogické tvrdenia svedkyne, keď na jednej strane tvrdila, že si okolnosti ohľadom predmetného článku nepamätá, nakoľko bol vydaný pred tromi rokmi a nemá šancu si pamätať všetky články a na druhej strane hovorí, že pokiaľ ide o tento konkrétny prípad, informácie overovali tým spôsobom, že mali oslovených ľudí, ktorí so žalobcom spolupracovali v Slovenskom rozhlase.

6. Súd prvej inštancie žalobe v časti uverejnenia ospravedlnenia vyhovel. K námietkam žalovaného, že žalobný petít je v tejto časti neurčitý, uviedol, že vzhľadom na špecifický charakter konania o ochranu osobnosti výlučne žalobca je ten, ktorý má svoju požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia formulovať spôsobom vyhovujúcim jeho predstave a požiadavke vykonateľnosti žalobného petítu. Skutočnosť, že žalobca uvedie žalobný petít, ktorý je svojim obsahom nevykonateľný, a ak žalobca neuvedie, v akom type periodika má byť ospravedlnenie zverejnené, je na ťarchu žalobcu a nie žalovaného.

7. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa žalobca zároveň domáhal podľa § 13 ods. 2 OZ, súd prvej inštancie mal za to, že vzhľadom na intenzitu zásahu, ako i na ďalšie skutkové okolnosti vyplývajúce z predložených listín a svedeckých výpovedí bolo poskytnutie morálneho zadosťučinenia postačujúce a nejavilo sa opodstatnené aj finančné zadosťučinenie. Žalobu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

8. Poukázal na to, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy existencia závažnej ujmy, pričom nie sú rozhodujúce subjektívne pocity dotknutej osoby, ale objektívne hľadisko. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca dôkazné bremeno v tejto časti žaloby neunesol a nepreukázal, že k závažnej ujme uverejnením predmetného článku skutočne došlo. Z výpovedí svedkov mal súd prvej inštancie síce za preukázané, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, avšak tieto svedecké výpovede nepreukázali, že by k závažnej ujme t.j. zníženiu dôstojnosti žalobcu alebo jeho vážnosti v spoločnosti/zamestnaní/rodine v značnej miere skutočne došlo, keď k žiadnym preukázaným reálnym následkom nedošlo, pričom nestačí len hrozba tejto závažnej ujmy. Súd prvej inštancie mal za to, že subjektívne vnímanie žalobcu o závažnosti zásahu do jeho osobnostných práv nie je dostačujúce pre prijatie záveru o tom, že došlo k tak závažnému zníženiu jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

9. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že intenzitu závažnosti zásahu v nemalej miere znižuje aj množstvo ďalších článkov uverejnených na webových stránkach, ktoré taktiež uvádzali úryvky z blogu žalobcu a nebolo by možné jednoznačne ustáliť, ktorý z týchto článkov túto ujmu spôsobil, nakoľko tieto články boli uverejnené na webových stránkach dostupných bezodplatne a bez obmedzenia.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP, nakoľko úspech/neúspech žalobcu a žalovaného v konaní bol rovnaký, žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

11. Uznesením Okresného súdu Bratislava II z 10.03.2017, č. k. 20C/73/2013-303 súd prvej inštancie priznal štátu náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 50% a proti žalobcovi v rozsahu 50%. O trovách konania, ktoré vznikli z titulu svedočného priznaného v konaní svedkovi F. O. v sume 28,20 € a svedkyňi A. Q. v sume 10,20 €, rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, a nakoľko úspech/neúspech žalobcu a žalovaného v konaní bol rovnaký, a preto súd prvej inštancie zaviazal na náhradu trov konania štátu obe strany rovnako.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 14.02.2017, č. k. 20C/73/2013-292 a zároveň uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 10.03.2017, č. k. 20C/73/2013-303 podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré smeruje voči výroku 1/ napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného povinnosťou strpieť zverejnenie ospravedlnenia, voči výroku 3/ rozsudku o trovách konania

a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Zároveň odvolanie žalovaného smeruje aj voči vyššie označenému uzneseniu v celom rozsahu, ktorým súd prvej inštancie určil, že štátu sa priznáva náhrada trov konania proti žalovanému v rozsahu 50 % a proti žalobcovi v rozsahu 50 %. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dôvodí, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, keď o náhrade trov konania štátu rozhodol samostatným uznesením, pričom v súlade s citovaným ustanovením mal súd prvej inštancie tento výrok pojať priamo do rozsudku ako rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Žalovaný preto osobitne odvolanie smeruje aj voči tomu uzneseniu a to jediným podaním, ktorým ho napáda z totožných dôvodov. Žalovaný považuje rozsudok v zamietajúcej časti v celom rozsahu za vecne správny a osobitne sa nevyjadruje ďalej k tejto časti vo svojom odvolaní. Z materiálneho hľadiska v odvolaní namíeta, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýka súdu prvej inštancie, že absolútne opomenul vypořadať sa z pohľadu náležitého posúdenia skutkového stavu veci s vykonaným dôkazom, a to výsluchom pani Z. U. (bod 27 odôvodnenia rozsudku), výpoveď ktorej podľa názoru žalovaného je obzvlášť významná pre posúdenie jednak objektívnosti výpovede svedkyne A. Q.Q. a v komparácii s ostatnými vykonanými dôkazmi, najmä výsluchmi svedkov, nevyhnutná pre náležité zistenie skutkového stavu veci. Nakoľko zhodnotenie tohto dôkazu v odôvodnení rozsudku úplne absentuje, má žalovaný za to, že rozsudok je arbitrárny a nepreskúmateľný, a teda konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V dôsledku uvedeného dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo vyplýva z viacerých častí odôvodnenia rozsudku. Poukazuje napríklad na bod 59 odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie okrem iného uvádza, že pravdivosť tvrdení uvedených v článku nebola potvrdená ani jednotlivými svedeckými výpoveďami. V prvom rade súd prvej inštancie bez toho, aby tieto tvrdenia jasne identifikoval, len konštatuje, že nebolo preukázané, že tieto označenia majú základ v objektívnych skutočnostiach a pravdivosť tvrdení uvedených v článku nebola potvrdená ani jednotlivými svedeckými výpoveďami. Žalovaný má za to, že pravdivosť primárnej objektívnej skutočnosti (prepúšťanie a organizačné zmeny v Slovenskom rozhlase počas pôsobenia žalobcu na poste Š.), ako základu pre vytvorenie si hodnotiacich úsudkov, bola preukázaná. Žalovaný ďalej zdôraznil, že samotné hodnotiace úsudky nie je možné podrobiť testu objektívnosti a pravdivosti, keďže predstavujú subjektívny pohľad pozorovateľa na objektívnu skutočnosť. V danom prípade súd prvej inštancie potom nesprávne právne vec posúdil, keď hodnotiace úsudky vyjadrené v rámci blogu žalobcu a žalovaným prevzaté do článku boli súdom vyhodnotené ako skutkové tvrdenia. Z kontextu celého článku je zrejmé, že žalovaný primárne prináša čitateľom pohľad jedného zo zamestnancov, čo ostatne vyplýva z fotografie komentára pani A. Q. vloženaj priamo do článku. Súd prvej inštancie dospel k zjavne nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď uviedol, že jedine svedkyňa A. Q. uviedla, že po nástupe žalobcu na post Š. Q. Slovenského rozhlasu došlo k prepúšťaniu dlhoročných pracovníkom a ako jediná poukázala na jeho negatívne správanie. Nesprávnosť skutkových zistení jednoznačne vyplýva, z výpovede svedkyne Z. U., ktorá rovnako uvádza, že viacerí zamestnanci dostali výpoveď pre nadbytočnosť, ktorá súvisela s koncepčnými zmenami v rozhlase, na ktorú mali viacerí zamestnanci iný názor ako žalobca a z toho dôvodu aj spísali petíciu, pričom záverom zdôraznila, že so žalobcom mali hlavne ku koncu obdobia výrazne odlišné pracovné názory, čo rovnako vo vzťahu k osobe žalobcu vzbudzuje negatívny dojem. Určitá forma negatívneho správania žalobcu vo vzťahu k zamestnancom je nepriamo identifikovateľná dokonca aj z výpovede svedkyne E. F.. Žalovaný má ďalej za to, že nepreskúmateľnosť rozsudku a jeho arbitrárnosť je daná aj záverom súdu prvej inštancie o tom, že výpoveď svedkyne A. Q. nepovažuje za objektívnu, ku ktorému mal dospieť a priori na základe skutočnosti, že táto svedkyňa mala okolnosti spojené s výpoveďou v rámci svojej výpovede označiť ako ponižujúce. Daná skutočnosť podľa názoru žalovaného bez ďalšieho nie je spôsobilá spochybníť objektívnosť výpovede svedkyne, najmä s poukazom na skutočnosť, že táto svedkyňa je súčasne autorom komentáru, ktorý do článku prevzal žalovaný. Žalovaný vytýka, že súd prvej inštancie naopak bez ďalšieho vyhodnotil ako objektívne výpovede blízkych osôb žalobcu (sestry a manželky), a na základe týchto výpovedí, ktoré sa javia byť účelové, no najmä značne nepresvedčivé, dospel k skutkovým zisteniam, že žalobcovi mala byť znížená vážnosť a dôstojnosť v obci, kde sa trvale zdržiaval, žil, mal sociálne a rodinné väzby. K tomu, že boli splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany osobnostným právam žalobcu, mal súd prvej inštancie dospieť aj na základe výpovede svedka F. O., z ktorej má vyplývať, že so žalobcom mal odložiť spoluprácu na plánovanom projekte práve kvôli predmetnému článku, avšak žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal existenciu kauzálneho nexusu medzi zverejnením článku a odložením spolupráce, z tohto pohľadu sa podľa názoru žalovaného javí byť výpoveď svedka účelová. Súd prvej inštancie sa okrem toho v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyporiadal ani so

skutočnosťou, že žalobca ako všeobecne známa osoba je prirodzene objektom verejného záujmu, ktorý musí zniesť a tomu prispôbiť najmä svoje vystupovanie na verejnosti. Žalobca ako všeobecne známa osoba má podstatne jednoduchší prístup k verejnosti najmä prostredníctvom médií a teda sama sa vie voči prípadným nepravdivým informáciám účinne brániť, bez potreby zásahu súdnej moci. Žalobca ako verejne známa osoba musel mať vedomosť o tom, že zverejnením blogu otvorí verejnú diskusiu na plne legitímnu tému nečakanej straty zamestnania. Žalovaný rovnako ako ostatní vydavatelia využil výlučne svoje ústavou garantované právo na rozširovanie informácií z verejne dostupného zdroja vytvoreného žalobcom. Žalobca mohol sám kedykoľvek blog zrušiť a tak vopred zamedziť šíreniu týchto informácií, čo však urobil až neskôr po podaní žalobného návrhu voči žalovanému. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom nevysporiadal ani s jeho námietkou o tom, že v danom prípade je daná neurčitost' žalobného petitu. Je toho názoru, že pripustením takéhoto petitu, ktorý ponecháva žalobcovi absolútne neobmedzený priestor na zverejnenie ospravedlnenia bez akýchkoľvek limitov, by mohla byť závažným spôsobom narušená proporcionalita medzi zverejnením a publicitou článku a ospravedlnenia, výrazne v neprospech žalovaného, ktorú súd prvej inštancie žiadnym spôsobom v rámci rozhodnutia nezohľadnil. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti spolu s uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok a uznesenie zmenil tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietne, žalovanému prizná právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 % a štátu prizná náhradu trov konania výlučne proti žalobcovi vo výške 100 %.

13. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného a uviedol, že žiaden z odvolacích dôvodov uvedených žalovaným nie je daný. Má za to, že zo svedectva F. Z. U. nevyplynuli žiadne zistenia faktov, ktoré by odôvodňovali formuláciu hodnotiaceho úsudku v titulku žalovaného článku ". O. teda V. (I.) F.?".. Zo svedectva tejto svedkyne nevyplynuli žiadne relevantné zistenia, ktoré by potvrdzovali pravdivosť žalobcom označených nepravdivých tvrdení ani oprávnenosť ich zverejnenia. Súd prvej inštancie teda pri právnom posúdení veci nemal dôvod sa zisteniami z tohto výsluchu svedkyne osobitne mimo bodu 27 v odôvodnení rozsudku zaoberať. V žalobe žalobca označil hodnotiace úsudky, ktorých zverejnenie považuje za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti, nakoľko nemajú pravdivý vecný základ. Opierali sa o tvrdenia A. Q. zverejnené v jej blogu, ktorý bol prevzatý do znenia žalovaného článku, ktorých pravdivosť žalovaný nepreukázal, pretože boli nepravdivé a samotná ich autorka A. Q. ich pravdivosť vo svojej svedeckej výpovedi ani nepotvrdila. V tomto smere žalujúca strana poukazuje na Nález ÚS SR zn. IV. ÚS 107/2010 z 28. 10. 2010 (Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu). Žalobca ďalej uviedol, že skutočnosť, že bol v rozhodnom čase osobou verejného záujmu, nie je medzi sporovými stranami sporná. Žalobca bol aj pripravený na verejnú diskusiu o spôsobe skončenia jeho pôsobenia V. K. F. a bol aj pripravený na to, že táto udalosť bude verejne posudzovaná, že bude predmetom verejných diskusií v médiách, na sociálnych sieťach a pod. Nemôže však akceptovať zverejnenie difamačných informácií o jeho osobe založených na nepravdivých a neoverených tvrdeniach o jeho osobe zo strany žalovaného (odkaz na nález Ústavného súdu SR zo 7. júla 2011, sp. zn. IV. ÚS 302/2010-48). Pokiaľ ďalej žalovaný namietal výrok rozsudku, v ktorom sa ukladá žalovanému povinnosť strpieť zverejnenie ospravedlnenia z hľadiska neurčitosti miesta a formy zverejnenia ospravedlnenia, žalobca uvádza, že len prvoinštančné konanie v tejto veci trvalo štyri roky, takže vo výroku nemôže byť označený konkrétny titul periodickej tlače, nakoľko taký titul už nemusí po právoplatnom skončení sporu jestvovať. Obavy žalovaného zo zverejnenia ospravedlnenia „bez akýchkoľvek limitov“ vo forme, ktorou by bola narušená proporcionalita medzi zverejnením a publicitou článku a ospravedlnenia nie sú podľa žalujúcej strany odôvodnené, lebo také zverejnenie by mohlo mať povahu šikanózneho výkonu práva a bolo by vo vzťahu k žalobcovi právne postihnuteľné. Žalobca žiada odvolací súd, rozsudok a uznesenie v časti napadnutej odvolaním žalovaného potvrdiť a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu.

14. Žalovaný v replike uviedol, že z výpovede Z. U. vyplynuli pre predmetný spor relevantné zistenia a to okrem iného aj skutočnosť, že v čase pôsobenia žalobcu na poste Š. v Slovenskom rozhlase došlo k prepúšťaniu zamestnancov a k organizačným zmenám. Táto skutočnosť okrem výpovede p. Z. U. vyplynula aj z výsluchov svedkov - F. J. Q., E. F. a A. Q.. Vyplyvajúc z výpovede p. Z. U. možno konštatovať, že zo strany zamestnancov (skúsených pracovníkov Slovenského rozhlasu) bolo konanie a správanie žalobcu v čase zastávania postu Š.G. vnímané negatívne, aj z dôvodu ich názorovej odlišnosti na koncepčné zmeny v rozhlase, ktoré vyústili až do spísania petície týmito zamestnancami. Z predmetnej výpovede však jednoznačne vyplýva, že viacerí zamestnanci dostali výpoveď pre nadbytočnosť. O osobe žalobcu si zamestnanci Slovenského rozhlasu aj z dôvodu

ukončenia viacerých pracovných pomerov vytvorili negatívny názor. Žalovaný má za to, že od počiatku existuje objektívny základ pre hodnotiace úsudky, ktoré boli vytvorené v súvislosti s osobou žalobcu a jeho správaním voči zamestnancom. Vyjadrenia, ktoré boli žalovaným prevzaté do článku z komentáru p. A. Q., ktorá primárne prináša čitateľom pohľad jedného z bývalých zamestnancov Slovenského rozhlasu, ktorý mal priamu skúsenosť s pôsobením žalobcu na poste Š., sú výlučne hodnotiace úsudky tejto osoby, a nakoľko sa jedná o hodnotiace úsudky konkrétnej osoby (bez ohľadu na to, či sa jedná o osobu žalovaného alebo osobu odlišnú od žalovaného) nie je možné tieto hodnotiace úsudky podrobiť testu pravdivosti a objektívnosti, nakoľko predstavujú subjektívny pohľad osoby. Žalovaný sa nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že „...samotná autorka ich pravdivosť /hodnotiacich úsudkov/ vo svojej svedeckej výpovedi ani nepotvrdila“, nakoľko pravdivosť hodnotiacich úsudkov nie je možné preukázať, čo vyplýva z ich povahy ako subjektívneho vnímania objektívnej skutočnosti konkrétnou osobou. Okrem toho žalobcom označené hodnotiace úsudky a v článku publikované výrazové prostriedky sa neopierali výlučne o tvrdenia p. A. Q. uverejnené v jej blogu, ale práve aj o tvrdenia a výrazové prostriedky uverejnené samotným žalobcom v rámci ním publikovaného blogu. Žalobca preto nemôže tvrdiť, že jednotlivé tvrdenia publikované v článku boli neprimerané, nakoľko primárnym zdrojom článku bol samotný blog žalobcu. Žalovaný okrem toho uviedol, že je potrebné brať ohľad aj na povahu týždenníka, v ktorom boli žalobcom napadnuté skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky uverejnené. Predmetný týždenník v čase jeho vydávania bol svojim obsahom považovaný za bulvár, čo je nutné osobitne vnímať aj s ohľadom na primárny zdroj informácií (blog žalobcu a pripojené komentáre), z ktorých bol článok vytvorený. Žalovaný naďalej považuje za absolútne neakceptovateľné, že rozsah zverejnenia ospravedlnenia súd prvej inštancie plne ponechal na ľubovôľu žalobcu. Taktiež absencia informácií a údajov o tom, či sa má jednať o zverejnenie jednorazové alebo opakujúce, a aký formát a veľkosť má mať text ospravedlnenia, a na akej strane má byť ospravedlnenie zverejnené, v akom type periodika má byť ospravedlnenie, predstavuje tak závažný nedostatok, ktorý v danom spore musí byť odstránený, pričom súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou uvedenou v rámci záverečnej reči žalovaného žiadnym spôsobom nevyporiadal.

15. Žalobca taktiež podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie a to v rozsahu výroku, ktorým súd zamietol žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy a v časti nepriznania náhrady trov konania. S poukazom na bod 70. odôvodnenia, kde súd prvej inštancie okrem iného dospel k právnomu posúdeniu veci v tom smere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, „...nepreukázal, že k závažnej ujme uverejnením predmetného článku skutočne došlo“, žalobca uvádza, že súd prvej inštancie pri týchto úvahách neanalyzoval správne zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a ich súvislosť a následky, ktoré neoprávnený zásah vyvolal v jednotlivých zložkách práva na ochranu osobnosti žalobcu. Podľa názoru žalobcu došlo k závažnej ujme na profesionálnej realizácii žalobcu (v dôsledku zverejnenia žalovaného článku bol vyradený a stratil príležitosť realizovať sa v manažérskej pozícii, o ktorú sa uchádzal, zmarenie príležitosti žalobcu v pripravovanom projekte, televíznej relácie, ktoré malo začať v decembri 2012), v dôsledku zníženia cti a vážnosti žalobcu v spoločnosti. Širokú publicitu a pozornosť venovanú žalovanému článku žalobcovi preukazuje svedectvo svedkyne F.Á. G., sestry žalobcu. Publicitu článku potvrdzujú aj reakcie susedky, o ktorých vypovedala svedkyňa L. G., manželka žalobcu. Podľa názoru žalobcu bol preukázaný závažný zásah a následok v súkromí žalobcu, zneistenie jeho dospievajúcich detí vo vzťahu k povesti ich otca, vyplývajúce z poznámok spolužiakov o tom, ako sa ich otec vyfarbil. Vnútorne psychické rozpoloženie žalobcu samotného, „pokazené Vianoce“. Manželka žalobcu to hodnotila, ako jedno z najťažších období v živote žalobcu. Podľa názoru žalobcu tento zásah a jeho následky v rodine, v súkromí žalobcu, nemožno bagatelizovať. Mimo akýchkoľvek pochybností je, že zverejnenie osočujúcich a hrubo difamujúcich hodnotiacich úsudkov, vychádzajúcich z nepravdivých tvrdení, bez akéhokoľvek vecného základu, v periodickej tlači, vedie spravidla k značnému zníženiu cti a vážnosti adresáta zásahu v spoločnosti a zakladá tak právo na náhradu nemajetkovej ujmy (viď napr. rozhodnutie NS SR zverejnené v Zbierke pod číslom 45/2000.). Verejné osočovanie, o aké išlo v tomto prípade, by vnímal ako vážne zníženie dôstojnosti svojej osoby pred príbuznými každý. Žalobca ďalej nesúhlasí s odôvodnením rozsudku v bode 71. a v bode 72., kde dospel súd prvej inštancie k právnomu posúdeniu, že intenzitu neoprávneného zásahu v nemalej miere znižuje aj množstvo ďalších článkov uvedených na webových stránkach, „...“, ktoré sa zaoberali odchodom žalobcu zo zamestnania, a taktiež uvádzali úryvky z blogu žalobcu. Samotné zverejnenia a verejné diskusie na tému okolností odchodu žalobcu z televízie F., nepovažoval žalobca za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Pre žalobcu sa však javí nepreskúmateľné zistenie, že verejné komunikovanie tejto témy je spôsobilé znížiť intenzitu neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu, vykonaných zverejnením nepravdivých a difamujúcich informácií v žalovanom článku. Rovnako žalobca je toho

názoru, že dôkazné bremeno uniesol aj vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi znížením cti, dôstojnosti a vážnosti žalobcu, v spoločenskej, ale aj v súkromnej sfére, ako následkov zverejnenia práve žalovaného článku. Z výsluchov svedkov boli preukázané následky tohto neoprávneného zásahu predstavujúce značnú ujmu na strane žalobcu. Žalobca má za to, že žalovaný úmyselne a hrubo zneužil právo na slobodu prejavu, nakoľko bez akéhokoľvek overenia informácií zverejnil o žalobcovi nepravdivé údaje a z toho vyvodil nenáležité, hrubo osočujúce hodnotiace úsudky o osobe žalobcu, v snahe urobiť čitateľsky zaujímavou titulnú stranu týždenníka, odkazujúcu na dvojstranu venujúcu sa osobe žalobcu, pričom tento dubiózny úmysel je neprehliadnuteľný. Náhrada nemajetkovej ujmy má nielen satisfakčnú, ale aj preventívno-sankčnú funkciu, ktorú by relutárna náhrada mala plniť (napr. Nález US SR sp. zn. I. ÚS 689/2014- 35). K neoprávnenému zásahu došlo v decembri 2012 a doposiaľ žalovaný neposkytol žalobcovi ani žiadnu morálnu satisfakciu. Žalobca žiada odvolací súd, aby rozsudok v napadnutej v časti zmenil, zaviazal žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy podľa žaloby a na náhradu trov žalobcu, vrátane trov právneho zastúpenia.

16. Žalobca rovnako napadol odvolaním aj uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 10. marca 2017 č.k. 20C/73/2013-303, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Poukazuje na to, že časť trov priznaných štátu tvoria trovy, svedočné uplatnené svedkyňou A. Q., ktorú žiadal vypočuť žalovaný ako prostriedok procesnej obrany. Zo svedectva vyplynulo, že svedkyňa uviedla v blogu nepravdivé informácie o osobe žalobcu, žalovaný zverejnil informácie bez ich overenia (ani u samotnej autorky). Toto svedectvo bolo ako prostriedok procesnej obrany úplne zbytočné a túto skutočnosť zapríčinil žalovaný. Časť trov priznaných štátu tvoria trovy, svedočné uplatnené svedkom F. O., ktorého žiadal vypočuť žalobca, ktorý žalobcom tvrdené skutočnosti úplne podporil. Náhradu trov štátu by aj v tejto časti mal teda znášať žalovaný. Výrok uznesenia je okrem toho nevykonateľný, lebo v ňom absentuje riadne označenie oprávneného.

17. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu a uviedol, že argumentácia žalobcu k splneniu zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádza zo skresleného výkladu výpovedí jednotlivých svedkov, prezentovaním ktorého sa žalobca bez toho, aby tieto skutočnosti boli v konaní akýmkoľvek spôsobom preukázané, pokúša navodiť existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným znížením cti, dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločenskej, ale aj v súkromnej sfére ako následkov zverejnenia žalovaného článku. Vlastným výkladom svedeckých výpovedí prináša vo svojom odvolaní závery, ktoré jednotlivé výpovede svedkov neposkytujú a tieto nemožno vyvodiť z ich obsahu ani len nepriamo. Z tohto dôvodu žalovaný považuje výrok súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý žalobný návrh žalobcu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, za vecne správny. Žalobca v konaní žiadne faktické zníženie jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti nepreukázal, takéto zníženie pritom v konaní nepreukazujú ani výpovede svedkov. Akýkoľvek dopad článku na osobnostné práva žalobcu vyvracia napríklad jeho zvolenie ako člena strany SNS za poslanca parlamentu NR SR získaním preferenčných hlasov od voličov, na čo žalovaný poukazoval aj počas konania pred súdom prvej inštancie. K údajnému vyradeniu žalobcu z procesu výberu na post riaditeľa siete jazykových škôl z dôvodu publikácie článku žalovaný uviedol, že žalovaný ako potenciálny kandidát na daný post bol len pasívnym účastníkom výberu realizovaného prostredníctvom personálno-poradenskej agentúry, v celom konaní na súde prvej inštancie nebol žiadnym spôsobom preukázaný a de facto ani tvrdený reálny záujem žalobcu o tento post, o ktorý sa žalobca aktívne ani neuchádzal a samotná domnienka svedka F. Q.Á. o tom, že je veľmi pravdepodobné, že dôvodom vyradenia žalobcu z výberového procesu je oboznámenie sa s obsahom žalovaného článku, vyslovenie ktorej žiadnym spôsobom nepreukazuje, nie je spôsobilá preukázať v predmetnom konaní, že práve žalovaný článok bol dôvodom pre vyradenie žalobcu z výberového procesu. K výpovedi svedka F. O. a ním pripravovanému projektu, ktorý mal byť zmarený v dôsledku predmetného článku, žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu sú účelové a aj v tomto prípade poukazuje na skutočnosť, že žiadnym relevantným dôkazom nebol v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaný kauzálny nexus medzi zverejnením žalovaného článku a odložením spolupráce na plánovanom projekte. Svedkom pripravovaný projekt bol spustený s časovým oneskorením a vo vzťahu k osobe žalobcu tak v prípade pripravovaného projektu nemohol mať žalovaný článok žiaden negatívny dopad, keď žalobca neprišiel o žiadnu príležitosť. Z časti výpovede svedka („Myslím si, že časový odstup nehral rolu, prioritou bola v tom, aby som ho spoznal a utvrdil sa, či je alebo nie je vhodný do tohto programu.“) je dostatočne zrejmé, že jedným z dôvodov, pre ktorý došlo k odloženiu spustenia pripravovaného projektu bola potreba svedka spoznať žalobcu a utvrdiť sa, či je ako osoba vhodný pre daný typ programu, bez zreteľu na informácie obsiahnuté v žalovanom článku. Žalovaný ďalej uviedol, že súd prvej inštancie bez ďalšieho vyhodnotil ako objektívne výpovede blízkych osôb žalobcu, a to manželky a sestry žalobcu. Pri vyhodnocovaní týchto dôkazov mal súd prvej inštancie

podľa názoru žalovaného, bezpochyby dôjsť k záveru, že objektívnosť výpovedí týchto svedkov je ovplyvnená a predpojatá, a preto spochybniteľná aj s ohľadom na subjektívne vnímanie žalobcu ako blízkej osoby týmito svedkami. K výpovediam oboch svedkýň je nutné konštatovať, že akákoľvek reakcia okolia týchto svedkýň automaticky ešte neznamená širokú publicitu žalovaného článku. Žalovaný okrem toho uviedol, že v čase vydania týždenníka Q., obsahom ktorého bol žalovaný článok, boli informácie totožného, resp. obdobného charakteru o osobe žalobcu zverejnené vo viacerých periodikách, ako aj na internetových portáloch a z výpovede ani jednej z týchto svedkýň pritom priamo nevyplývalo, že reakcie okolia boli vyvolané výlučne a len informáciami zo žalovaného článku. Súčasne zdôraznil, že na vnútorné psychické rozpoloženie a reakcie žalobcu, ktoré opisuje svedkyňa vo svojej výpovedi, a na ktoré v odvolaní poukazuje aj sám žalobca, nie je možné pre ich rýdzo subjektívny charakter pre účely predmetu konania prihliadať. Okrem toho žalobcom citovanú judikatúru považuje žalovaný za účelovú, no najmä založenú na absolútne odlišnom skutkovom základe, v ktorej súd posudzoval zásah do súkromia ako jednej zo zložiek osobnostných práv a teda na daný prípad absolútne neaplikovateľnú, nakoľko žalobca počas celého priebehu konania pred súdom prvej inštancie dostatočným spôsobom nevymedzil svoj žalobný návrh, keď neidentifikoval, do ktorých zložiek osobnostných práv mu malo byť zverejnením článku zasiahnuté. Žalobca nikdy v konaní netvrdil, že zverejnením článku došlo k zásahu do jeho súkromia, ako jednej zo zložiek osobnostných práv. Žalobca sa snaží navodiť dojem závažnej ujmy na jeho osobnostných právach, ktorá však nepochybne v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie preukázaná nebola. Žalovaný článok a v ňom obsiahnuté najmä hodnotiace úsudky svojou povahou, intenzitou a trvaním, nie sú spôsobilé vyvolať poškodenie osobnostných práv žalobcu výrazným spôsobom a v značnej miere. V súvislosti s tvrdením žalobcu o existencii úmyslu žalovaného zverejniť o osobe žalobcu nepravdivé informácie, žalovaný konštatoval, že takýto úmysel nebol nikdy daný, nebol preukázaný a ani nebol predmetom dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie. V priamom rozpore s vykonaným dokazovaním je pritom tvrdenie žalobcu o tom, že si žalovaný nemal overovať informácie o osobe žalobcu pred ich zverejnením (výpoveď svedkyne F. Q.) a rovnako, že mal sám vyvodiť o osobe žalobcu hodnotiace úsudky, keď ich podstatná časť bola obsiahnutá v rámci diskusie k blogu zverejneného žalobcom, pričom tieto hodnotiace úsudky predstavujú hodnotiaci úsudok, ktorý si vytvorila svedkyňa o osobe žalobcu, na základe osobnej skúsenosti (výpoveď svedkyne A. Q.). Žalovaný ďalej v reakcii na ďalšie skutočnosti žalobcu v odvolaní uviedol, že primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná v podobe morálneho zadosťučinenia a len v osobitých prípadoch, keď s ohľadom na závažnosť spôsobenej ujmy spôsobenej zásahom sa javí byť morálne zadosťučinenie nepostačujúce, možno priznať náhradu v peniazoch, kedy možno hovoriť aj o funkcii preventívno-sankčnej. Žalovaný má však za to, že v danom prípade nedošlo ani k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Pokiaľ žalobca poukázal na dlhý časový úsek od tvrdeného zásahu v dôsledku zverejneného článku do okamihu, kým mu bude poskytnuté zadosťučinenie, žalovaný uviedol, že neviduje, že by žalobca prejavil záujem o mimosúdne riešenie poskytnutia satisfakcie, či už pred vyvolaním súdneho konania alebo počas jeho priebehu tak, aby bola žalobcom tvrdená ujma v čo najkratšom čase odstránená, napr. zverejnením ospravedlnenia, ale od počiatku požadoval peňažné plnenie v rozsahu, ktorý nemožno považovať za primeraný. Žalovaný žiada rozhodnúť v zmysle jeho odvolania zo dňa 19.04.2017.

18. V replike žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný namieta, že nepostačuje len domnienka svedka o tom, že existuje príčinná súvislosť medzi oboznámením sa objednávateľa výberu s blogom zverejneným v žalovanom článku, žalobca uviedol, že svedok podrobne popísal časovú súvislosť medzi poskytnutím žalovaného článku s predmetným blogom s nepravdivými tvrdeniami a hodnoteniami manažérskej činnosti žalobcu v slovenskom rozhlase a oznámením rozhodnutia objednávateľa výberu nepokračovať ďalej vo výberovom konaní so žalobcom. Svedok uviedol, že približne tri hodiny potom, čo poslal objednávateľovi výberu naskenovaný žalovaný článok, oznámil objednávateľ výberu svedkovi rozhodnutie nepokračovať ďalej so žalobcom. Svedok uviedol, že medzi odoslaním žalovaného článku objednávateľovi výberu a oznámením jeho negatívneho rozhodnutia svedkovi neposkytol objednávateľovi výberu žiadne iné informácie o osobe žalobcu. K zmarenému projektu uviedol žalobca, že svedok jasne vypovedal o tom, aký projekt pripravoval, že pri jeho realizácii zvolil osobu žalobcu ako vhodného moderátora a na základe oboznámenia sa s obsahom žalovaného článku, ktorý verejne hrubo znevažoval osobu žalobcu sa rozhodol spoluprácu na príprave projektu so žalobcom „stopnúť“. Svedok aj jasne vysvetlil dôvody, prečo tak urobil. Až následne v lete 2013 sa k spolupráci vrátili. K ďalším vyjadreniam žalovaného uviedol žalobca, že svedkyňa (manželka) jasne vypovedala, že deti boli konfrontované s negatívnymi reakciami spolužiakov a niekto mal v škole aj týždenník Q. so žalobcom na titulnej strane. Svedkyňa dôveryhodne vypovedala aj o tom, že predmetný článok bol predmetom záujmu

a diskusií jej kolegov. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že žalobca sám zverejnil blog venujúci sa téme straty jeho zamestnania a tým navodil situáciu, keď musel očakávať reakcie verejnosti považuje tento argument žalobca za irelevantný, lebo žalobca nemohol a ani neočakával reakciu, v danom prípade žalovaný článok, ktorý ho vulgárne uráža a obsahuje nepravdivé tvrdenia o jeho pôsobení v Slovenskom rozhlase. Žalovaný odmieta vo vyjadrení existenciu značnej ujmy na strane žalobcu aj s poukazom na skutočnosť, že vo voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky bol zvolený za X. Z. J. Q. J. V. J. XXXX, teda po takmer štyroch rokoch od zverejnenia žalovaného článku. Žalobca nikdy netvrdil, že negatívne následky zverejnenia žalovaného článku trvali roky. Žalobca sa svojim pôsobením vo verejnom živote snažil a svojim úsilím dosiahol s istým odstupom času verejné uznanie v jeho profesionálnej a ostatnej sociálnej platforme do takej miery, že uspel v roku XXXX vo voľbách do verejnej politickej funkcie. Táto skutočnosť však nemôže spôsobiť zánik jeho práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola preukázateľne spôsobená roky predtým.

19. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ako aj žalovaného nie sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli žalobca, právny zástupca žalobcu, žalovaný, právny zástupca žalovaného upovedomení zákonným spôsobom.

20. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavnosť osobnej povahy.

21. Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

22. Podľa § 13 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

23. Podľa § 13 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

24. Na potvrdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd udáva, že predpokladom úspešného uplatňovania práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe tieto náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka a povinnosť súdom uložené sankcie znášať. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je také konanie, ktoré zasahuje do práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka a je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu, stanovenými právnym poriadkom. Neoprávneným zásahom je v zásade každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje do práv chránených ust. §11 Občianskeho zákonníka. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia alebo neopodstatnenosti vzneseného obvinenia alebo šlo iba o nebanlivostné prevzatie poznatkov a ich rozširovanie. Možno uzavrieť, že neoprávneným zásahom je teda konanie, ktoré svojim obsahom, formou a cieľom sa dotýka práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka a je objektívne spôsobilé tieto chránené práva narušiť, prípadne ohroziť.

25. Odvolací súd v predmetnej veci udáva, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie, či predmetným článkom zverejneným v časopise Q. došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, a v prípade, že áno, či v danom prípade postačuje zadostučinenie formou ospravedlnenia, respektíve,

či uvedeným zásahom vzniklo žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko odvolanie podal tak žalobca, ako aj žalovaný. Odvolací súd v predmetnej veci zdôrazňuje, že predmetný článok obsahuje skutkové tvrdenia, ako aj hodnotiace úsudky. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné absolútne presne určiť, ktoré konkrétne tvrdenia uvedené v článku sú hodnotiace úsudky, a ktoré tvrdenia sú skutkové tvrdenia. Jednotlivé tvrdenia uvedené v rámci predmetného článku sú v rámci článku zobrazené ako prevzaté vyjadrení inej osoby (A. Q.), nakoľko sú zverejnené ako citát t.j. v úvodzovkách, pričom tieto majú charakter tak skutkových tvrdení, ako aj hodnotiacich úsudkov. Na základe štylizácie textu predmetného článku odvolací súd ustálil, že v predmetnom článku sa nachádzajú skôr hodnotiace úsudky, ktoré majú svoj základ v skutkových tvrdeniach. Z hľadiska textu uvedeného v rámci predmetného článku je možné tento rozdeliť na dve oblasti t.j. ide o hodnotiace úsudky, majúce svoj základ v skutkových tvrdeniach týkajúcich sa tzv. prepúšťania zamestnancov (forma a spôsob ukončenia pracovných pomerov s dlhodobými zamestnancami zo strany žalobcu), a zároveň skutkové tvrdenia „prikrášené“ hodnotiacimi úsudkami, týkajúce sa ponechania ocenenia zo strany žalobcu, ako vtedajšieho Š. Q. a to konkrétne sošky za najlepšie komentovanie športového podujatia v priamom prenose a s tým súvisiace správanie žalobcu, taktiež expresne vyjadrené. Všetky výroky obsiahnuté v danom článku nemajú z pohľadu súdu charakter absolútnych skutkových tvrdení, ale na druhej strane nemajú ani formu hodnotiaceho úsudku. Možno ich teda charakterizovať tak, ako je vyššie uvedené, t.j. ako hybridné vyjadrenia, respektíve hodnotiace úsudky, majúce svoj základ v skutkových tvrdeniach. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru a uvádza, že k porušeniu práva na česť, resp. dobrú povesť, môže dôjsť slovom, písmom, obrazom i akýmkoľvek iným konaním difamujúcej (zneucťujúcej, znevažujúcej, dehonestujúcej, diskreditačnej) povahy. Ak k takémuto porušeniu malo dôjsť slovom, treba pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku v prvom rade odlíšiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku), pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia, či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu, v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie, či zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povesť). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa). Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj politici a ostatne verejne činné osoby, no kritériá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípadoch omnoho mäkkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpiaca na verejnú scénu musí počítat s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej profesionálny, ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 4 Cdo 149/2009. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca je osoba známa verejnosti (T. F., X. Z. Q.), a preto ochrana jeho osobnostných práv nie je až taká striktná, ako je to pri osobe, ktorá verejnosti nie je známa. Odvolací súd má v predmetnej veci za to, že uvedený článok z hľadiska svojho celého dojmu pôsobí ako kritika žalobcu, ktorá vyvoláva u bežného čitateľa negatívny dojem na žalobcu. Na základe

spôsobu a formy podania článku odvolací súd predmetnú kritiku žalobcu nepovažuje za vecnú a odbornú kritiku, ale za kritiku presahujúcu rámec oprávnenej kritiky, ktorej podkladom sú hodnotiace úsudky, ktoré majú svoj základ v skutkových tvrdeniach, ktorých pravdivosť však v konaní pred súdom prvej inštancie nebola preukázaná. Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa ukončenia pracovných pomerov s niektorými zamestnancami Slovenského rozhlasu zo strany žalobcu, z výpovede jednotlivých svedkov vyplynulo, že k ukončovaniu pracovných pomerov síce dochádzalo, avšak zo žiadnej svedeckej výpovede nevplynuli tvrdenia zverejnené v článku t.j. spôsob a forma (t.j. arogancia, vyhrážanie, necitlivosť) akou mali byť tieto pracovné pomery zo strany žalobcu ukončené. Žalovaný namieta, že súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia svojho rozsudku nevysporiadal s výpoveďou svedkyne Z. U.. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými výpoveďami jednotlivých svedkov, a vyvodil z nich závery potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Na doplnenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že z výsluchu svedkyne Z. U. vyplynulo, že pokiaľ ide o pracovnú úroveň spolupráce, tak je pravdou, že v Slovenskom rozhlase došlo k prepúšťaniu, čomu však predchádzala skutočnosť, že na úrovni generálneho riaditeľa rozhlasu sa začala pripravovať koncepcia, pričom išlo o nejaké koncepčné zmeny v rámci spravodajstva. Svedkyňa pracovala v redakcii rádio-žurnálu, pričom v tej redakcii bolo prepustených minimálne päť ľudí. Vzhľadom na to spisali v roku 2003 petíciu, v ktorej vyjadrili, že s navrhovanou koncepciou nesúhlasia. Obsah petície predniesli pred Rozhlasovou radou, radou pre rozhlasové vysielanie, kde prezentovali ich stanovisko k navrhovanej koncepcii. Následne boli predvolaní ku generálnemu riaditeľovi a tam obdržali výpovede pre nadbytočnosť, pričom celá táto akcia prebehla bez prítomnosti žalobcu. Názor ohľadne koncepčných zmien komunikovali aj so žalobcom, pričom išlo o koncept proti konceptu, on argumentoval ako to bude fungovať a oni argumentovali, že ako to nebude fungovať. Išlo čisto o pracovný názor. Žalobcu vnímala iba ako svojho nadriadeného, s ktorým mali hlavne ku koncu obdobia výrazne odlišné pracovné názory. Inak povedané, z výsluchu tejto svedkyne nebolo preukázané, že priamo žalobca oznamoval skončenia pracovných pomerov s jednotlivými zamestnancami, a teda nebola preukázaná ani forma a spôsob jeho komunikácie (arrogancia, vyhrážky ani necitlivý prístup) s jeho bývalými zamestnancami, vyplývajúci z predmetného článku. Z výsluchu svedkyne A. Q. vyplynulo, že žalobca bol jej nadriadeným v Slovenskom rozhlase v rokoch XXXX - XXXX. Uviedla, že žalobca sa stal Š. v septembri, resp. októbri roku 1998, hneď ako nastúpil chcel všetko zmeniť, chcel vybudovať nový rozhlas, a v rámci týchto zmien začal aj prepúšťať, pričom prvými prepustenými boli dlhoroční rozhlasoví pracovníci. V rámci svojej svedeckej výpovede uviedla, že aj ju si žalobca dňa 20.04.1999 zavolať do kancelárie, kde jej a ďalším kolegyniam, z jej redakcie spolu štyrom, oznámil, že do konca apríla končia, keďže bolo potrebné znížiť stav a reorganizovať. Nemali inú možnosť ako podpísať výpoveď, nakoľko žalobca povedal, že ak ju nepodpíšu, tak budú chodiť do práce ďalšie tri mesiace len tak, a preto radšej podpísali, že skončia k 30.04.1999 a zobrali odstupné, pričom výpovednú lehotu neabsolvovali. Dva dni na to ako dostali výpoveď, prišla do redakcie nová neskúsená dievčina na miesto prepustenej kolegyně redaktorky, ktorú museli do ich práce zaučiť. Situácia bola ponižujúca, svedkyňa v redakcii pracovala 9 rokov, ďalšie kolegyně 10 rokov aj 20 rokov, pričom má vedomosť o tom, že v ďalších mesiacoch nastupovali na ich miesta ďalší noví, neskúsení zamestnanci a to na miesta, ktoré zastávali dlhoročne skúsení redaktori. K 30.04.1999 z jej redakcie dostali výpoveď 4, ale keď ich žalobca zavolať, boli tam ľudia aj zo Zákruť, z rádio-žurnálu, spolu asi 15 ľudí. Hoci niektoré profesie boli nadbytočné z dôvodu, že sa prechádzalo na digitalizáciu, ale došlo aj k prepusteniu redaktorov a nielen svedkyne ako pisárky. Svedkyňa uviedla, že žalobca prepustil viacerých zamestnancov a to F. K., ktorá tam pracovala 20 rokov, V. L., ktorá tam pracovala 10 rokov, K. A.Ú., ktorá tam pôsobila rovnako dlho ako svedkyňa A. Q. t.j. 9 rokov. Z uvedenej výpovede svedkyne síce odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie zistil, že žalobca ukončil pracovný pomer za Slovenský rozhlas s viacerými zamestnancami, avšak zo žiadnej svedeckej výpovede realizovanej súdom prvej inštancie sa nepotvrdili skutočnosti tvrdené a zverejnené v rámci článku a to konkrétne: „Nebrali ste ohľad na nikoho, boli medzi nimi takí, ktorí celý život pracovali v SRo, venovali mu svoj hlas, v podobnom veku ako Vy teraz, pár rokov pred dôchodkom a boli medzi nimi aj ženy, vychovávajúce samy svoje deti. Zavolať ste ich do svojej kancelárie, odrecitovali ste niečo trápne o tom, že treba šetriť a zoštiehlovať... bla... bla... Strčili ste im do rúk padáky, plus ste pridali vyhrážku, že „ak neodídete dobrovoľne a budete robiť caviky, nedostanete ani odstupné, ešte pre vás zriadime zberný tábor, ako v STV na 28. poschodí pre nepohodlných redaktorov...“. Odvolací súd nespochybňuje, že ukončenie pracovného pomeru mohli jednotliví zamestnancami (vrátane vypočutej svedkyne) vnímať citlivo, a preto aj spôsob a forma, ako s nimi bol ukončený pracovný pomer mohla byť z ich pozície vnímaná preexponovane, avšak odvolací súd na margo vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie musí uzavrieť, že dôkaz pravdy t.j. pravdivosť tvrdených skutočností, ktoré boli použité ako podklad pre hodnotiaci úsudok v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná nebola.

Inak povedané, bolo nepochybné, že žalobca taktiež ako zamestnanec v riadiacej pozícii Slovenského rozhlasu ukončoval pracovný pomer s viacerými zamestnancami, avšak forma a spôsob ukončenia týchto pracovných pomerov, ktorý by preukazoval aroganciu, vyhrážky a necitlivý prístup zo strany žalobcu preukázaný v konaní nebol.

26. Rovnako tak k druhej časti článku, týkajúcej sa tvrdení vzťahujúcich sa k ponechaniu ocenenia zo strany žalobcu, ako vtedajšieho šéfredaktora spravodajstva a to konkrétne sošky za najlepšie komentovanie Š. X. v priamom prenose a s tým súvisiace správanie žalobcu, odvolací súd uvádza, že v tejto súvislosti súd prvej inštancie vykonal viaceré výsluchy svedkov, pričom z výpovede svedka F. O. vyplynulo, že so žalobcom prichádzal do styku denne a atmosféra bola prijateľná. Svedok po prečítaní si časti článku o ocenení za komentovanie Majstrovstiev sveta v hokeji v Göteborgu uviedol, že to nie je pravda, nakoľko po úspechu na Majstrovstvách sveta bolo vydané CD s prenosmi a za uvedené CD dostali zlatú platňu, išlo o ocenenie predajnosti CD. Žiadna soška ani podobné ocenenie nebolo odovzdávané. Vydavateľstvo vydalo dve CD, jedno si zobral p. P., jedno si nechala redakcia a jedno potom dovydali svedkovi, pričom ten nemal s takýmto postupom problém. Vo vzťahu k článku a tam uvedenej skutočnosti, že keď pricestovali do Bratislavy rodičia uviedol, že celý tento odsek je výmysel, keďže nič také sa neudialo. Jeho rodičia žijú v Bratislave, a teda nemali ani kam pricestovať. Z výsluchu svedka P. P. odvolací súd zistil, že správanie žalobcu bolo podľa neho vždy férové, bol vždy odborník a profesionál vo svojej profesii a nemal s ním nikdy problém. Vo vzťahu k článku a tam uvedenej skutočnosti, že keď navyše pricestovali do Bratislavy rodičia uviedol, že svedkom takejto udalosti nikdy nebol. Z jeho reportáží a reportáží p. L. I. F. V. U. v roku 2002 bolo vydané CD s prenosmi a za uvedené CD dostali zlatú platňu za 3.000 predaných nosičov, pričom táto cena mu bola odovzdaná riaditeľom rádia. Z jednotlivých výpovedí svedkov teda opätovne neboli preukázané skutkové tvrdenia zverejnené v predmetnom článku, týkajúce sa ocenenia športových redaktorov, nakoľko v článku bolo uvedené: „...„Okrem toho, že ľudí vyhadzoval bez mihnutia oka, doslova na počkanie, nezabudnem na príhodu so športovými redaktormi. Chalani získali ocenenie za najlepšie komentovanie športového podujatia v priamom prenose. G. si však ich cenu - sošku, úplne chrapúnsky privlastnil. Keď navyše do Bratislavy pricestovali rodičia ocenených moderátorov, ktorí sa s udelenou cenou chceli pochváliť, A. pred nimi zabuchol dvere na kancelárii. Vraj na to nemajú právo, nech sa ani neopovažujú o niečo také ho žiadať,“ prezradil Q. dlhoročný zamestnanec rozhlasu, ktorý považuje vyhlásenia A. G. plné krívd za absolútne nevhodné práve pre jeho vlastnú minulosť. „Namiesto bedákania by ste sa mali zamyslieť nad tým, koľkým skromným, zdvorilým, šikovným, schopným, tolerantným, ohľaduplným a slušným rozhlasákom ste ukázali Vaše tesáky, koľkým ste strčili do rúk výpoveď bez toho, aby na to boli pripravení, koľkým ste hádzali polená pod nohy, koľkých ste bez mihnutia oka vyrazili ako špinavú handru....“ Rovnako aj v tejto časti uplatneného nároku musí odvolací súd konštatovať, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli skutkové tvrdenia, ktoré slúžili ako základ pre hodnotiace úsudky zverejnené v predmetnom článku preukázané, inak povedané, ich pravdivosť sa v konaní nepotvrdila. Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať, že uvedenými tvrdeniami, či už hodnotiacimi úsudkami, ktoré mali svoj základ v skutkových tvrdeniach, alebo priamo skutkovými tvrdeniami zverejnenými v rámci článku, došlo k neoprávnenému zásahu do občianskej cti a dôstojnosti žalobcu. Tak, ako už bolo uvedené, žalobca je osobou verejne známou, pričom svoju žalobu nepodal ako politik, hoci v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bol X. Z.J. J. Q.. Predmetný článok však nesmeroval k výkonu jeho politickej činnosti. Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalobca požíva väčšiu ochranu ako politik, ale na druhej strane menšiu ochranu ako človek, ktorý verejnosti nie je známy. Inak povedané, žalobca ako osoba J., ktorú bolo pravidelne vídať na K. H. je osobou verejne známou, ktorá požíva ochranu svojich osobnostných práv v zníženej miere oproti človeku neznámemu verejnosti. Pri zverejňovaní informácií o takejto osobe, pričom v prípade informácií difamačného charakteru, nemožno správanie toho, kto takého informácie šíri považovať za legitímne v prípade, pokiaľ tento nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril, a ďalej ak preukáže, že podnikol dostupné kroky k tomu, aby si overil pravdivosť informácie, a to v miere a intenzite, a konečne pokiaľ sám nemal možnosť neveriť, že difamačná informácia je nepravdivá. Zverejnenie takejto informácie nemožno považovať za rozumné, ak si šíriteľ informácie neoverí jej pravdivosť otázkou o osobe, ktorej sa informácia týka, a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takejto postupu, alebo tam, kde to nebolo nutné (viď rozhodnutie Snemovne lordov z 28. októbra 1999 vo veci Reynolds v. Times News Papers Limited). Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by podnikol akékoľvek kroky, za účelom overenia pravdivosti týchto zverejnených informácií (napriek tvrdeniu svedkyne), nakoľko tak žalobca, ako aj svedkyňa A. Q., ktorej blog bol hlavným podkladom pre predmetný článok, za účelom preverenia zverejnených informácií

kontaktovaní zo strany žalovaného neboli. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil celý článok (nie iba výroky vytrhnuté z kontextu) tak, že týmto článkom došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu t.j. do cti a dôstojnosti žalobcu, pričom uvedený článok odvolací súd posúdil v celom kontexte ako neoprávnený zásah, respektíve neprípustnú kritiku t.j. kritiku presahujúcu medze oprávnenej kritiky a súčasne kritiku bez vecného základu. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou platí, že domnienkou dovolenej kritiky je chránený iba hodnotiaci úsudok, a nie tvrdenie faktov, ktorá v miere, v ktorej slúžila za základ kritiky, musí naopak dôkazne preukazovať kritik sám. Keďže v danej veci žalovaný nepreukázal pravdivosť faktov, ktoré slúžili ako základ kritiky, považoval odvolací súd túto kritiku za neoprávnenú. Na základe uvedeného argumenty žalovaného uvedené v rámci odvolania ohľadom hodnotiacich úsudkov, ohľadom primeranosti resp. neprimeranosti zásahu, ako aj konkretizácii osobnostných práv do ktorých zásahu došlo zverejneným článkom nemajú podľa názoru odvolacieho súdu vecné opodstatnenie.

27. Odvolací súd taktiež posudzoval odvolanie žalobcu a jeho námietky týkajúce sa nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukazuje na to, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru odvolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok, ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2011, sp. zn. 4 Cdo 232/2010. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že žalobca v tejto časti svojej žaloby neuniesol dôkazné bremeno, ohľadom zníženia dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenia splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Každý prípad považuje odvolací súd za jedinečný, pričom posúdenie podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch zostáva vždy v „rukách sudcu“, a závisí od jeho právnej úvahy. Súd musí prihliadnuť na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade vyvážiť so zreteľom na špecifikum danej kauzy a nie tieto kritériá iba mechanicky aplikovať. V danom prípade odvolací súd udáva, že predmetný článok žalobcu bol zverejnený v časopise Q., ktorý bol všeobecne považovaný za tzv. „bulvár“. Aj k týmto skutočnostiam bolo potrebné prihliadnuť, nakoľko ľudia informácie prezentované v „bulvárnom časopise“ neberú až s takou vážnosťou, ako informácie, ktoré sú zverejňované v konzervatívnych médiách. Žalobca svoje zníženie vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere preukazoval výpoveďami svedkov a to konkrétne manželkou a sestrou, ale aj tvrdeniami svedka F. Q. a F. O.. Z výsluchu manželky a sestry žalobcu vyplynulo, že predmetný článok vnímali veľmi citlivo, čo je z hľadiska ich pozície prirodzené, avšak na druhej strane rodina ako manželka a sestra poznajú žalobcu najlepšie, a preto má odvolací súd za to, že zverejnenie takýchto informácií o žalobcovi mohlo na nich síce negatívne zapôsobiť, avšak nemohlo v nich o žalobcovi vyvolať zmenu názoru na žalobcu ako takého. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne ustálil, že výpoveďami rodinných príslušníkov žalobcu bolo v konaní preukázané, že manželka aj sestra uvedené okolnosti vnímali tak, že došlo k zníženiu vážnosti a dôstojnosti žalobcu v obci, kde sa trvale zdržiaval, žil, mal sociálne a rodinné väzby. Negatívne vnímanie susedy, respektíve detí vo vzťahu k žalobcovi obsiahnuté v rámci svedeckých výpovedí odvolací súd pokladal za nepriame svedectvo, nakoľko o tomto nevypovedali priamo osoby preukazujúce tieto tvrdenia a to konkrétne suseda, a deti, ale iba manželka a sestra žalobcu, ktoré uvedené informácie podávali prostredníctvom zachytenia svojich vnemov t.j. zo svojho pohľadu. V danom prípade rovnako, ako to uviedol aj súd prvej inštancie bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že na osobu žalobcu bolo publikovaných viacero článkov v rôznych časopisoch (inak povedané, toto nebol jediný článok o žalobcovi), a preto nie je možné bez ďalšieho dovodiť, že iba tento jediný článok spôsobil v okolí, alebo v obci žalobcu negatívne vnímanie (osôb, susedov, spolužiakov detí) na osobu žalobcu. Pokiaľ ide o výsluch svedka F. Q. tento v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že žalobcu oslovil v septembri 2012, ako kandidáta na post riaditeľa siete jazykových škôl. Na danú pozíciu sa vyberalo

z 5 kandidátov, pričom žalobca postúpil do úrovne finálového kola, v ktorom sa mal stretnúť priamo s majiteľom tejto siete škôl. Na základe článku zo dňa 18.12.2012 v časopise Q. bol žalobca vyradený z finálového kola, keďže majiteľ tejto siete škôl sa rozhodol, že o takéhoto kandidáta nemá záujem. Svedok uviedol, že v danom prípade je veľmi pravdepodobné, že dôvodom vyradenia žalobcu z finálového kola pre pozíciu riaditeľa siete jazykových škôl boli práve informácie z článku, nakoľko majiteľ tejto siete škôl si zakladá na svojom dobrom mene a nemá záujem o medializáciu. Z uvedenej svedeckej výpovede však odvolací súd zistil iba toľko, že ide iba o domnienku svedka, nakoľko osoba, ktorá mala posudzovať a následne vyradiť žalobcu z finálového kola o miesto riaditeľa siete jazykových škôl vypočutá nebola. Inak povedané, túto svedeckú výpoveď odvolací súd považoval za prejavenie názoru, respektíve domniek tretej osoby, bez preukázania toho, aby došlo k prevereniu týchto informácií. Svedok teda nebola tá osoba, ktorá mala žalobcu z tohto finálového kola vyradiť. Mala to byť osoba majiteľa (bez uvedenia mena zachyteného v zápisnici), ktorá jediná mohla potvrdiť, respektíve vyvrátiť názor alebo úvahu svedka o dôvodoch vyradenia žalobcu z finálového kola. Na základe uvedeného odvolací súd mal za to, že táto výpoveď svedka nepreukázala zníženie vážnosti a dôstojnosti žalobcu v značnej miere, t.j. tak, ako je to pre priznanie nemajetkovej ujmy potrebné. Pokiaľ ide o výpoveď svedka F. O. tento v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že v čase svedeckej výpovede realizovanej v konaní pred súdom prvej inštancie vyrábal so žalobcom reláciu „H. I. Q. A. G.. Svedok oslovil žalobcu v novembri 2012. Po prečítaní článku v časopise Q., kde opísali žalobcu ako krutovládca, ktorý sa správa zle k ľuďom a nevie s nimi spolupracovať, spoluprácu stopli, pretože sa svedok obával, aby to nevrhlo zlé meno na projekt a aby jeho obchodní partneri od projektu neodstúpili, keďže táto relácia je im ponúkaná ako prezentácia ich produktov. Žalobca tvrdenia v článku poprel. Svedok žalobcu predtým osobne nepoznal, avšak na základe osobného poznania sa rozhodol, že s ním bude spolupracovať a podpísali zmluvu. Z predmetnej svedeckej výpovede podľa názoru odvolacieho súdu vyplynulo opätovne iba toľko, že svedok svoju spoluprácu so žalobcom posunul, respektíve odložil (nie zrušil ani ukončil) v dôsledku predmetného článku, avšak potom, ako žalobcu bližšie spoznal a vytvoril si na neho vlastný názor spoluprácu zahájili. Z uvedeného nie je možné dovodiť, že predmetný článok znížil vážnosť a dôstojnosť žalobcu v značnej miere, nakoľko plánovaná spolupráca sa nakoniec zrealizovala. Na základe uvedeného má aj odvolací súd za to, že žalobca dôkazmi realizovanými v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal zníženie svojej dôstojnosti a vážnosti žalobcu v značnej miere, a preto nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje aj odvolací súd za nedôvodný a nepreukázaný.

28. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa petitu žaloby a jeho prípadnej vykonateľnosti odvolací súd uvádza, že s týmito námietkami žalovaného ohľadom petitu žaloby sa už vyposporiadal súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia a to tak, že vzhľadom na špecifický charakter konania o ochranu osobnosti mal súd prvej inštancie za to, že výlučne žalobca je ten, ktorý má žalobný petit, t.j. svoju požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia formulovať spôsobom vyhovujúcim jeho predstave a požiadavke vykonateľnosti žalobného petitu, a v prípade, ak súd vyhodnotí nárok žalobcu na ospravedlnenie ako dôvodný a žalobe vyhovie, tak skutočnosť, že žalobca uvedie žalobný petit, ktorý je svojim obsahom nevykonateľný je to na jeho ľarchu, rovnako, ak žalobca neuvedie v akom type periodika má byť ospravedlnenie zverejnené, je to len na ľarchu žalobcu a nie na ľarchu žalovaného. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že žalobný petit obsahuje viacero nepravdivých a neaktuálnych informácií, a to označenie žalobcu ako moderátora sa súd prvej inštancie stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, že žalobca je (bol) X. Z. Q., pričom títo sa označujú svojou profesiou a vzhľadom k tomu, že žalobca vykonával profesiu moderátora a je pravdepodobné, že po ukončení funkcie X. Z. Q. sa k tejto profesii vráti, je primerané jeho označenie ako moderátor, pričom v článku vydaným práve žalovaným bol žalobca taktiež označený ako moderátor, hoci túto funkciu v čase vydania článku nezastával. Na základe uvedeného sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, pričom možno uviesť, že s argumentmi uvedenými v rámci odvolania sa už vysporiadal v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia súd prvej inštancie, a preto tieto námietky žalovaného uvedené v rámci podaného odvolania pokladá odvolací súd za nedôvodné.

29. K niektorým námietkam uvedeným v rámci odvolania žalovaného, respektíve žalobcu odvolací súd nepovažuje za potrebné sa osobitne vyjadriť z dôvodu, že pre posúdenie správnosti, respektíve nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie ich nepovažoval za významné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

30. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný

dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

31. Odvolací súd preskúmal aj uznesenie o náhrade trov konania štátu, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolania žalobcu, ako aj žalovaného voči tomuto uzneseniu nie sú dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP) .

32. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca, ako aj žalovaný podali odvolanie voči uzneseniu o náhrade trov konania štátu, v rámci ktorého súd prvej inštancie rozhodol, že štátu patrí náhrada trov konania proti žalovanému v rozsahu 50% a proti žalobcovi v rozsahu 50%. O trovách konania, ktoré vznikli z titulu svedočného priznaného v konaní svedkovi F. O. v sume 28,20 € a svedkyňi A.Z. Q. v sume 10,20 €, rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, a nakoľko úspech/neúspech žalobcu a žalovaného v konaní bol rovnaký, a preto súd prvej inštancie zaviazal na náhradu trov konania štátu obe strany rovnako.

33. Žalobca v rámci svojho odvolania uviedol, že trovy štátu tvorí svedočné uplatnené svedkyňou A. Q., ktorú žiadal vypočuť žalovaný ako prostriedok procesnej obrany. Zo svedectva vyplynulo, že svedkyňa uviedla v blogu nepravdivé informácie o osobe žalobcu, žalovaný zverejnil informácie bez ich overenia (ani u samotnej autorky). Toto svedectvo bolo ako prostriedok procesnej obrany úplne zbytočné a túto skutočnosť zapríčinil žalovaný. Časť trov priznaných štátu tvoria trovy, svedočné uplatnené svedkom F. O., ktorého žiadal vypočuť žalobca, ktorý žalobcom tvrdené skutočnosti úplne podporil. Náhradu trov štátu by aj v tejto časti mal podľa názoru žalobcu teda znášať žalovaný. Výrok uznesenia je okrem toho podľa žalobcu nevykonateľný, lebo v ňom absentuje riadne označenie oprávneného. Žalovaný v rámci svojho odvolania uviedol, že vo vzťahu k napadnutému uneseniu dôvodí, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, keď o náhrade trov konania štátu rozhodol samostatným uznesením, pričom v súlade s citovaným ustanovením mal súd prvej inštancie tento výrok pojať priamo do rozsudku ako rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Žalovaný preto osobitne svoje odvolanie smeruje aj voči tomu uzneseniu a to jediným podaním, ktorým ho napáda z totožných dôvodov.

34. Odvolací súd v predmetnej veci udáva, že je pravdou, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania štátu mal postupovať v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, a teda o nároku na náhradu trov konania štátu mal rozhodnúť v rozsudku vo veci samej. Na druhej strane je potrebné uviesť, že predmetný výrok o nároku na náhradu trov konania má charakter a povahu uznesenia. Uvedené nepriamo vyplýva z definície rozsudku t.j. z ustanovenia § 212 ods.1 CSP, podľa ktorého rozsudkom sa rozhoduje vo veci samej. Nárok na náhradu trov konania však nemožno považovať za rozhodnutie vo veci samej. Preto, ak súd prvej inštancie dodatočne uznesením (a nie doplňujúcim rozsudkom) rozhodol o nároku na náhradu trov konania štátu postupoval podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zákonom. Odvolací súd však v danej veci poukazuje na to, že v Civilnom sporovom poriadku absentuje ustanovenie o trovách konania štátu. Vzhľadom na to, že niektoré nároky a procesné situácie nie sú upravené v aktuálnom procesnom kódexe, v priebehu konania vyvstávajú také procesné situácie, ktoré je potrebné aj zo strany súdu vyriešiť. Z týchto dôvodov t.j. z dôvodu absencie ustanovenia, na základe ktorého by súd rozhodoval o trovách konania štátu bolo potrebné pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania štátu vychádzať z čl. 4 základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšie posudzovanej právnej veci. Ak takéhoto ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by sám zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu

prax najvyšších súdnych autorít. Na základe absencie ustanovenia upravujúceho rozhodovanie o náhrade trov konania štátu, odvolací súd ustálil v zmysle vyššie uvedeného článku potrebu použitia predchádzajúceho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a to konkrétne ustanovenia § 151 OSP, podľa ktorého o trovách štátu súd rozhodne aj bez návrhu. Je nepochybné, že pri rozhodovaní o akýchkoľvek trovách t.j. či ide o trovy účastníkov, respektíve o trovy konania štátu je potrebné prihliadať na zásahu úspechu, respektíve neúspechu v konaní (§ 255 ods. 1, 2 CSP) a nie na to, na koho podnet bol svedok vypočúvaný, respektíve, či potvrdil skutočnosti tvrdené stranou sporu. Tieto skutočnosti sú pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bezpredmetné. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza súd vždy iba z miery úspechu, respektíve neúspechu strany sporu. Ak sa v spore navzájom vyvážia úspech a neúspech náhrad trov sa spravidla neprizná žiadnej zo strán sporu. Keďže v danom prípade bol žalobca v časti ospravedlnenia úspešný a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neúspešný, súd prvej inštancie pri posúdení trov konania vo veci samej, ako aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania štátu postupoval správne, nakoľko úspech žalobcu považoval za jeho úspech v 50% (v časti ospravedlnenia) a jeho neúspech (t.j. úspech žalovaného) taktiež posúdil ako 50% (v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy). Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej a na to nadväzujúci výrok o náhrade trov konania, na základe ktorého súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, bol podkladom pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania štátu. Na základe uvedeného považuje odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania štátu pomerne t.j. podľa úspechu žalobcu a žalovaného v danom spore a každého zaviazal na úhradu 50% vo vzťahu k trovám konania štátu, za vecne a právne správne. Z týchto dôvodov odvolací súd aj uznesenie súdu prvej inštancie, týkajúce sa náhrady trov konania štátu ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

35. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

36. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani jedna zo strán sporu nebola v odvolacom konaní úspešná.

37. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).